

мене на обиръ въ Урумъ Ени-Къой.“ Тукъ билъ и Кара Феизъ и ужъ го посъветвалъ да не отива тамъ, защото празника е голѣмъ и можело да се случи „нещо“. Инджето не послушалъ и съ думитѣ „че толкося години ходѣлъ по хайдутлукъ и нищо не му станало, та сега ли“, трѣгва, заобикаля черквата на селото, дѣто се събрали селенитѣ, и ударва на грабежъ. Налита на едно свинарче въ единъ дворъ и му поисква пушката, но то отказало. Инджето трѣгва да го гони, но свинарчето се изпревѣрта и изпразва пушката си отгорѣ му. Инджето пада отъ коня, а другаритѣ му застигатъ свинарчето за да го убиятъ, но за тѣхна изненада, Инджето въ смъртоносниа часъ заповѣдва да му го докарать и съ думитѣ: „много майки съмъ разплакалъ, но и ти моятя заплака“ далъ му 500 гроша „за да си върви съ здраве“ и издѣхналъ. Погреба ли го въ едно ближно село. Войводството надъ дружината му поелъ *Кара Колю*, който я раздѣлилъ на три: 70, 50 и 12 души и се оттегля въ Хасковско около Еминъ ага. Когато убили последния, много отъ Кърджалиитѣ се разпрѣснали и затрили, а Кара Колю потеглилъ за Влахия или Сърбия за да помага на възстаналитѣ срещу турцитѣ.

Жената на Инджето дълго следъ смъртъта на мъжа си е живѣла въ Сливенъ.¹⁾

Споредъ трети, Инджето билъ само раненъ и дълго врѣме се скиталъ по планинитѣ и до скоро се вѣрвало, че билъ живъ. Това е сравнително най-правдоподобната вересия, защото както ще се види, неизвестното му скитане по планинитѣ безъ даденъ край отговаря на излизането му вѣнъ отъ България за да сложи коститѣ си презъ 1821 г. И действително, споредъ записаната отъ Т. Милковъ пѣсенъ, Инджето не е билъ убитъ при Урумъ Ени-Къой, а само раненъ.²⁾

Отъ ранообразието и противоречивостъта на горнитѣ предания се видв, че края на Инджето *не е билъ положително извѣстенъ на българитѣ въ България*. Края на хайдутството му, въобще, не е билъ тѣй безславенъ както презъ врѣме съдружието му съ Кара Феизъ до нача-

¹⁾ Раковеки, ар. cit., 284.

Разправа се още, че когато го погребали земята го изхвърлила три пѣти. Най послѣ го заровили съ живо куче, та тогасъ „мирясалъ“. Всичко това сж, разбира се, суевѣрия. Ср. Хитовитѣ записки (1872 г.).

²⁾ Ср. Димитровъ, ар. cit., II, 90.

Отъ дѣ черпи свѣденията си Юр. Георгиевъ, че Инджето пада въ Урумъ Ени Къой прѣзъ 1810 г. — той не казва.

Много по-важно е прѣданието, че Инджето е билъ раненъ изъ Сливенскитѣ покрайнини, дѣто се скиталъ три години, слѣдъ което вече нищо не се знае за него.